

og saa virkelig iværksat. Man har maattet høre de samme Forelæsninger gjentagne Gange. Nu vil det ærede Thing altsaa see, at naar man nu yderligere henviser et større Antal Tilhørere til disse Forelæsninger, saa ville Bænkpladserne blive saameget større. Jeg troer saaledes ikke, at den Udvei, som er antydet, virkelig kan føre til det Maal, som tilsigtes for Veterinairer og Landinspecteurer, og som for mig virkelig er Hovedsagen; thi hele Underviisningen for Landoeconomer er en Biting. Det er for mig Hovedsagen, at den hele Underviisning for Veterinairerelev og Landinspecteurer bliver tilfredsstillende og bliver givet under Forhold, der ere saa gavnlige for denne Underviisning som muligt. Men jeg troer ikke, at dette vil kunne opnaaes ved det Forflag, som er stillet af det ærede Mindretal.

David: Jeg skal kun tillade mig en kort Bemærkning i Anledning af det, der blev udtalt af ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 3die Valgkreds (Hasle), som jeg antager, ikke er uvigtigt, naar det virkelig stadfæstede sig, nemlig, at der ikke var tilveiebragt tilstrækkelig Garanti for, at det, Loven tilstiftede, var et almindeligt Dnske iblandt Landmændene, eller at man ikke havde en saadan Garanti fra det rette Forum for, at den samstemmede med de Flestes Dnske. Det er min Dverbeviisning, at netop det Mobsatte finder Sted. Er der i nogen Sag søgt at tilveiebringe Oplysninger fra det rette Forum, forsaavidt den ærede Taler vil erkjende, at Landmændenes Mening i saa Henseende har nogen Bægt, saa har Regjeringen her gjort, hvad der var muligt at gjøre (Afbrydelse). Jeg kan ikke svare paa Bemærkningerne, som saaledes gjøres, da jeg dertil savner fornøden Dvelse; men jeg skal søge at gjøre det saa klart, som muligt, at jeg har den Dverbeviisning; thi jeg har fulgt Sagen fra dens Begyndelse. Naar der er sagt, at man ikke lægger Bægt paa Landmandsforsamlingerne,

saa kan jeg ikke nægte, at jeg lægger nogen mere Bægt paa, hvad der bliver udtalt i disse Forsamlinger, end hvad den enkelte Mand vil have, at der skal lægges saa overordentlig megen Bægt paa. I alle de Landmandsforsamlinger, som ere blevne afholdte i Danmark, har jeg været tilstede, og denne Sag er drøftet saa vidtløftigt og er blevet behandlet af saa mange Mennesker, at jeg, trods dens Interesse, og uagtet jeg med megen Interesse har fulgt den, ikke kan nægte, at jeg næsten var bleven noget træt deraf. Vi Mennesker ere jo svage, og vi kunne jo ogsaa blive trætte af at faae en for stor Portion, endogsaa af det Gode, og jeg regner det her idetmindste for en for stor Portion, som jeg har erholdt ved Drøftelsen af denne Sag. Vi ere vist Alle enige om, at man nu endelig er kommen paa det Punkt, vi ønskede. Det sidste Skridt, der blev gjort af Regjeringen, var igjennem de Landboforeninger, som vare dannede i Amtene, at høre Landmændenes endelige Mening, og fra den Forsamling, som fandt Sted i Midten af Sommeren 1855 i Nøeskilde, hvor jeg ogsaa var tilstede som Delegeret fra et Amt, blev der igjennem det kongelige Landhuusholdningselskab indsendt et Resultat til Indenrigsministeriet, som stemmer fuldkommen overeens med Lovudkastet. Jeg havde troet, at, naar denne Sag kom til sin Afgjørelse her, saa maatte Hovedspørgsmaalet være det finansielle, hvorvidt man ansaae Landets Stilling og Omstændigheder for at være saaledes, at disse Penge kunde anvendes dertil. Eftersom Sagen stiller sig for mig, synes der at være grumme ringe Tvivl om, hvorvidt vi, i denne saa høist vigtige Sag, et af de yderst saa Tilfælde, havde jeg nær sagt, hvor Danmark er stor, skulde vægre os ved at gjøre et Forsøg, hvorom der vel kan være forskellige Meninger, om det er det heldigste, men hvorom der efter min Mening ikke kan være nogen Tvivl, at det er heldbringende for Landet.